

BÁC THỢ MỘC

Linh-Nguyệt

Có hai người bạn lớn lên trong sự huấn luyện của Phong Trào Hướng Đạo. Họ cùng chia sẻ vui buồn, kinh nghiệm thám du và cùng sát cánh qua những cam go thách đố của cuộc đời ấu, thiếu và tráng. Họ cũng ở nhà gần nhau, khoảng cách là một đồng cỏ rộng và một con lạch nhỏ chảy hiền hoà.

Một ngày kia không hiểu sao họ bất đồng ý kiến và tình cảm bị sứt mẻ. Lúc ấy cả hai đều lên làm trưởng chia nhau coi một đơn vị không nhỏ ở địa phương đó. Sự hiểu lầm nhỏ đưa đến lời qua tiếng lại rồi bùng nổ với những cuộc cãi vã, lời lẽ không mấy đẹp.

Một buổi sáng tinh sương, có tiếng gõ cửa nơi nhà của Văn. Văn mở cửa ra và thấy một người đàn ông với một thùng đồ nghề thợ mộc. Ông nói: “Tôi đang kiếm việc làm và chuyên môn làm gỗ. Anh có gì cho tôi làm một vài ngày không?”

Văn suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Có. Tôi có một việc cần. Bác nhìn kia, bên cánh trái đồng cỏ kia, chỗ con lạch cong cong đó. Người hàng xóm của tôi, cũng là thằng em kết nghĩa của tôi. Hừ! Nhưng từ hai tháng nay, không còn tình nghĩa gì nữa hết. Nó cả gan bôi sâu con lạch để ngăn chia ranh giới. Nó tưởng nó hay lắm. Cho mày biết tay ông. Đây bác thợ mộc, đang sau nhà có một đống gỗ. Bác cứ đóng cho tôi một hàng rào cao 2 thước đi để tôi không phải nhìn mặt cái thằng đáng ghét ấy nữa.”

Bác thợ mộc gật gù: “Tôi hiểu tình trạng của anh rồi. Anh làm ơn chỉ cho tôi loại đinh anh có sẵn và cái giá đào lỗ đóng cọc đi rồi tôi sẽ làm anh vừa lòng.” Văn vui vẻ giúp bác thợ mộc sắp các thứ cần dùng ra sân trước rồi anh hớn hờ chào bác để lên phố có công việc và hẹn chiều tối sẽ về.

Bác thợ mộc cẩn thận đo từng tấm ván, khúc gỗ, cửa, bèo và đóng hì hục cả ngày. Khi mặt trời chuyển về phía Tây, Văn về tới thì bác thợ mộc cũng vừa thu gọn vật dụng cuối cùng vào thùng đồ nghề. Văn há hốc mồm không nói nên lời. Cây cầu ... một cây cầu bắc từ bên nhà Văn qua phần đất của Hóa, người

láng giềng và em kết nghĩa của Văn. Cây cầu, một công trình tuyệt hảo, chắc chắn với tay vịn khéo léo suốt chiều dài.

Văn chưa kịp có phản ứng thì Hóa đã xuất hiện bên kia đầu cầu, nét mặt vui mừng, đôi tay mở rộng, chạy sang: “Anh Văn! Anh tốt quá. Em đã nặng lời với anh và xúc phạm tới anh mà anh còn cất cây cầu nối liền hai ta với nhau. Anh tốt quá! Anh tha lỗi cho em.”

Rồi gặp nhau giữa cây cầu, cả hai nhìn nhau, tình huynh đệ bừng cháy lại trong tha thứ. Họ bắt tay nhau và ôm chầm lấy nhau nghe mắt ướt cay cay.

Khi đó, bác thợ mộc đang vác thùng đồ nghề lên vai dậm bước đi. “Khoan đã, bác ở lại vài ngày đi. Tôi còn nhiều việc cho bác nữa.” “Cám ơn anh, nhưng tôi còn phải xây nhiều cây cầu khác nữa.”

Các bạn thân mến,

Một ngày nào đó, mỗi người trong chúng ta phải trả lời với Thượng đế như thế nào khi đã mãn phần ở cõi đời này? Ngài sẽ không hỏi chúng ta lái xe hiệu gì, nhưng Ngài sẽ hỏi chúng ta đã giúp chuyên chở bao nhiêu người không có phương tiện di chuyển. Ngài sẽ không hỏi nhà chúng ta rộng bao nhiêu, mà sẽ hỏi chúng ta đã đón tiếp bao nhiêu người vô gia cư. Ngài sẽ không hỏi chúng ta có bao nhiêu áo quần trong tủ nhưng sẽ hỏi chúng ta đã giúp bao nhiêu người thiếu thốn được ăn mặc đầy đủ..

Ước gì, với tinh thần Hướng Đạo, chúng ta sẽ sống thật sự với hình ảnh một chiếc cầu nối liền tình giao hảo thay vì một hàng rào ngăn cách, chia rẽ. Ước gì chúng ta mang tâm tình của bác thợ mộc luôn hàn gắn bằng một chiếc cầu thông cảm, luôn biết tha thứ và thương yêu nhau. Có như thế chúng ta mới giữ đúng điều luật thứ bốn của Hướng Đạo.

Linh-Nguyệt

Trương Vương 2016

Annandale, Virginia 6/21/03